# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. OAM-984/ZA-ZA14-P16-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Az 11/2016 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Gabriele Kopuleté, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

### I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

### II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými.

### III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v průběhu správního řízení uvedl důvody, které jej vedly k opakovanému odchodu z vlasti i důvody, pro které se odmítá do své vlasti za aktuální politické a bezpečnostní situace vrátit. Tyto důvody jsou jednak politické, neboť byl členem Strany regionů, byl součástí státního aparátu v režimu prezidenta Janukovyče, byl totiž zaměstnán jako soudní vykonavatel. Po útěku prezidenta Janukovyče se stal, stejně jako jeho rodina, pro tyto skutečnosti objektem opakovaných výhružek. V této souvislosti vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného, které potvrdil krajský soud (*správně městský soud* - poznámka kasačního soudu), že nebyl v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu zákona o azylu, pro které by bylo možno udělit azyl podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Skutečnosti potvrzující jeho pronásledování se snažil stěžovatel prokázat především svou věrohodnou výpovědí. Žalovaný si však k tomu neopatřil maximální množství důkazů a podkladů, ani při pohovoru nepoložil stěžovateli otázky, které by mu umožnily skutkový děj konkretizovat natolik, aby bylo možno jej hodnotit z hlediska splnění zákonných podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Stěžovatel měl za to, že žalovaný nedostál své povinnosti prošetřit jeho tvrzení na podkladě zpráv o zemi původu. Městský soud řádně nepřezkoumal, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a pochybil také při výkladu pojmu pronásledování. Jednak proto, že k tíži stěžovatele přičetl, že své politické názory nevyjadřoval aktivně a jednak proto, že jednání soukromých osob vůči stěžovateli nepovažoval za jednání, které lze podřadit pod definici pojmu pronásledování.

[5] Nesouhlasně se stěžovatel vyjádřil i k závěrům žalovaného a krajského soudu ohledně neudělení doplňkové ochrany proto, že stěžovatelovu obavu z nástupu do armády a z nuceného výkonu vojenské služby nepovažovali za důvod podraditelný pod hrozící nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti se stěžovatel dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, sp. zn. 5 Azs 18/2008, a poukazoval i na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015. Zdůraznil, že zprávy mezinárodních organizací dokládají výrazné porušování mezinárodního válečného práva, k němuž na Ukrajině nedochází ojediněle. Konkrétně odkázal na zprávu Human Rights Watch: World Report 2016 – Ukraine, zprávu Amnesty International, Report 2015/16 – The State of the World's Human Rights – Ukraine a zprávu vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (UNHCR), z nichž citoval. O mobilizaci na Ukrajině svědčí podle stěžovatele též mediální zprávy. Zdůraznil, že má vystudovanou vojenskou katedru, při odvedení by tedy nepůsobil jen jako řadový voják. Poukázal i na snahy ukrajinských úřadů doručit mu povolávací rozkaz. Shrnul, že se obával a stále obává svého návratu na Ukrajinu, kde by byl vystaven násilnému jednání a pronásledování ze strany státních orgánů, pro nenastoupení do vojenské služby a kde by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. S těmito argumenty se městský soud vůbec nevypořádal a odkázal pouze na napadené rozhodnutí.

[6] Nakonec stěžovatel uvedl, že úvahy týkající se možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny činí napadený rozsudek vnitřně nesrozumitelný, neboť žalovaný se touto možností v napadeném rozhodnutí řádně nezabýval.

## IV.

pokračování

[7] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popřípadě zamítnout jako nedůvodnou. Měl za to, že stěžovatel vůbec neuvedl, v čem konkrétně spatřuje přesah svých zájmů, nepředestřel žádnou právní otázku, která by mohla mít dopad do rozhodovací činnosti krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit za účelem sjednocení judikatury. Nesouhlas stěžovatele se závěry městského soudu podle žalovaného přijatelnost kasační stížnosti nezakládá. Za pochybení nepovažoval žalovaný ani to, že městský soud v napadeném rozsudku na jeho závěry odkázal, a to tím spíše, že neuvádí, v čem by tento postup měl být vadný. Měl za to, že stěžovatel v kasační stížnosti vyjadřuje vesměs své osobní názory a postoje bez jakéhokoliv hmotněprávního přesahu. Závěrem dodal, že napadenému rozsudku není co vytknout, reaguje na všechny žalobní námitky a je řádně odůvodněn.

## V.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[9] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. V zájmu stěžovatele bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel však v kasační stížnosti toliko zopakoval námitky uplatněné již v žalobě, ve prospěch přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu netvrdil ničeho a Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a ze související judikatury. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil ke všem uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Nesouhlas stěžovatele se způsobem a rozsahem vypořádání námitek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá. Městský soud poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (pronásledování a výhružky veřejnosti z důvodu svého působení ve funkci státního úředníka za působení prezidenta Janukovyče a pro členství ve Straně regionů, obava z nástupu do armády a hrozba trestního stíhání v případě nenastoupení výkonu vojenské služby), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[11] S ohledem na skutečnost, že městský soud v napadeném rozsudku svoje závěry, které k uplatněným žalobním bodům přijal, doplnil i poukazem na přiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, považuje tento soud nyní za nadbytečné uvedenou judikaturu

opětovně rekapitulovat. Pro stručnost tak lze nyní odkázat na obsah napadeného rozsudku. Zbývá pouze dodat, že stěžovatelova výtka, podle níž městský soud žalobní námitky řádně nevypořádal, nýbrž se pouze ztotožnil se závěry žalovaného, je neopodstatněná. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 shledal, že *„[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Městský soud se žádného pochybení ani v tomto ohledu nedopustil.

[12] Namítal-li stěžovatel vnitřní rozpornost rozsudku městského soudu proto, že v něm poukázal na možnost vnitřního přesídlení, čímž připustil reálnost rizika vážné újmy, kasační soud dodává, že zde žádná vnitřní rozpornost není. Možnost přestěhování v rámci Ukrajiny městský soud vyjádřil v souvislosti s úvahami o předpokladech udělení azylu podle § 12 zákona o azylu v návaznosti na stěžovatelovo tvrzení o pronásledování soukromými osobami. Skutečnost, že se o pronásledování z azylově relevantních důvodů u stěžovatele nejednalo, přitom dovodil jak žalovaný (viz strany 4 - 6 napadeného rozhodnutí), tak posléze i městský soud (4 - 6 napadeného rozsudku).

[13] Konečně k veskrze obecné stížní námitce, že městský soud nepřezkoumal, zda žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, kasační soud doplňuje, že takové pochybení nedovodil. Naopak, jak již shora uvedeno, městský soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení, který stěžovatel nerozporoval, sám stěžovatel žádné důkazní návrhy na podporu svých tvrzení učiněných při pohovoru a jeho doplnění neposkytl ani ve správním řízení, ani v řízení o žalobě.

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

## VI.

[15] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Gabriela Kopuletá. V takovém případě platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni stěžovatele

Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč spočívající v sepisu doplnění kasační stížnosti, a to podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a dále za jednu paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč související s tímto úkonem podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Náleží jí tedy celkem 3.400 Kč a tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu